

течка върви по дѣсния брѣгъ на рѣчната долина, високо надъ самата рѣка. Ще намѣримъ, казахме си, нѣкоя овчарска колиба да пренощуваме, че утре пакъ ще си изпитаме щастието.

Къмъ 2 ч. следъ обѣдъ взе да се разяснява, и пекна хубаво майско слънце. Зжбитѣ на Филипа спрѣха своя уморителенъ танцъ. Сѣтихме се, че не сме нито закусвали, нито обѣждали, а часътъ бѣ вече три.

Ядохме, разбира се, съ апетита на Балкана. Следъ още единъ часъ пжтъ бѣхме въ една странична красива долина подъ върха Купенъ. Намѣрихме и мечтанитѣ удобства: овчарска колиба. Добре сме. Едни се заловиха да приготвяватъ вечеря, други берѣха дърва. Балканъ се присѣдини къмъ първата група и презъ всичкото време се облизваше.

Нощта прекарахме неочаквано приятно, наредени край огъня, който подържахме цѣла нощъ. Често Балканъ изкачаше изъ колибата и отчаяно залайваше съ своя силенъ баритонъ. Усѣщаше присѣтствието на дивечъ — вѣроятно вълци, които вече очакваха да пристигнатъ стада. Който отъ насъ се събудѣше, хвърляше по нѣкоя сжчка въ огнището и успокояваше развълнувания и бдящъ за безопасността ни другарь. Умното куче, като че искаше по този начинъ да ни се отплаща за вниманието.

Рано сутринята взехме пжтя за Юмрукъ-чалъ. Термометрътъ ни показваше 3 градуса надъ нулата. Направихме смѣтка да стигнемъ по-рано. Градъ преди обѣдъ рѣдко вали, пъкъ отъ дъждъ мокриятъ не се бои. Къмъ 8 часа поехме по купола на желания връхъ. Цѣлъ е покритъ съ дебелъ пластъ снѣгъ или градъ — не може да се различи.

— Снѣгоградъ! — разреши въпроса веселиятъ Филипъ.

Въ деветъ часа сме на Юмрукъ-чалъ.